

Tisztelt Gyászoló Család!

*„...ba felfogtuk, ami történt, mondhatjuk: »Itt voltam«.
S elfér a fény is, meg az éj is a győztes mosolyban.»*

Csukás István „győztes mosolyában” mindig ott bujkált a mesevilág, amelynek mintha nemcsak megalkotója, de hőse is lett volna. Akik – hozzánk hasonlóan – oly szerencsések voltak, hogy személyesen is találkozhattak vele, maguk is megfigyelhették ezt a hasonlíthatatlan derűt. Minden írói tehetségével és életörömeivel „itt volt”: szerette versekkel megmutatni és történetekkel szebbé tenni a világot. Hitte, hogy az ifjaknak „ugyanúgy kell írni, mint a felnőtteknek, csak kicsit még jobban”. A gyerekek meghálálták, hogy komolyan vette őket, s tényleg a legjobbat adta nekik. Számára pedig az olvasók szeretete volt a bizonyíték, hogy érdemes hosszú órákat magányosan, egy fehér papírlap fölé hajolva tölteni, annak reményében, hogy egy közönséges golyóstoll segítségével a semmiből színes világot teremt.

Csak az ég tudja, milyen hegedűművész vagy jogász lett volna, de számunkra isteni ajándék, hogy minden korábbi cél csak kitérőnek bizonyult, és inkább költő lett, „*ki a csillagokba néz, s kiben népe szíve dobban*”. Fájdó gondolat, hogy mostantól őt is ott kell tudnunk a csillagok között. A hozzá legközelebb állóknak szívből kívánjuk, idővel találjanak megnyugvást abban a tudatban, hogy Csukás István hősei még sok-sok nemzedék múlva is bizonyosan segíteni fognak felismerni a jót, túljutni a kudarcokon, értékelni a világ szemében csekélynek tetsző tulajdonságokat, felülvizsgálni a látszatot, legyőzni a félelmet, szabadjára engedni a fantáziát és vigaszra lelni egymásban.

Őszinte részvétellel

Budapest, 2020. február 26.

Herczegh Anita

Áder János